

Кошт:
у кіосках і крамах — 4000 руб.,
у індыўідуальных гандляроў —
свабодны.Газета сверстана на
компьютерах фірмы
"ЛИНТЕК"ЭКОПРОМЕХАНИКА
ЭЛЕКТРОТЕХНИКА
от "А" до "Я"
Тел./факс (017) 283-65-70, 283-52-13, 283-03-95.

Народная Воля

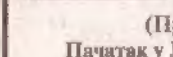
На прастор, на шырокі разлог
Выгады, мой народ, грамадою...

Якуб Колас

Пейджинговую связь
редакция обеспечивает
МОБИКОМ
пейджинг-система
(017) 222-46-51
(017) 222-46-52

Василь ГРОДНИКАУ

3. Страх і дыктатура чэрні

Ці будучь калі-небудзь беларусы
людзьмі звацца?(Працяг.
Пачытак у № 205, 206.)

Парфума для эканомікі

Мяне не перастае
даўляць: прэзідэнт дазваляе
сабе такія волнасы, як выхаваньне перад усім народам
свайго шчодрасці: "Я даў "Гары-
даў" васьць тысяч мільярд...".
"Я дапамог вам васьць тысяч
мільярд...". "Я даў вам васьць
тысяч грошай, а вы шпіер...".
Кожны раз (і не лянуся ж!)
падкрэслівае, дзе трэба і не
трэба, што ён — кіраўнік дзяр-
жавы, ён — прэзідэнт, ён —
гарант Канстытуцыі (сваёй),
уснароўнававаў, надзея
нацы, абарона простых люд-
зей... Вось-вось пярэйма
звычай апошняга расійскага
імператара: "Мы, Аляксандр
Чэсны..."

"Я даў...". Са сваёй кішэні
хіба? Са сваёй зарплаты? З
уласнай асцяжнай кішэні ці з
асцяжыстага рахунку ў швей-
царскім банку? Мы ж по-
мінах, абіраў прэзідэнта не
нашымі грашмамі распарад-
жання, не аднаасобна размяр-
коўваць бюджэт краіны, не
кідаць направа-налева па-
дачку, не транжырыць казну.
Гэта — дзяржаўная, а значыць,
нашы народныя грошы.
Яны не з неба заваліліся, а на-
коплены намі і нашымі пра-
дзямі, нашымі палітыкамі, "кам-
камі", дзе мы працуем, а значыць,
грошы вылічаны з
нашых зарплат для дзяр-
жаўных патрэб. І гэта не што
іншае, як нашы падаткі. Дык
ці можна аднаму чалавеку,
няхай ён сабе і прэзідэнт,
нават сусветнаабоўны,
займацца, што я вам даў, даю
ці дам? Такія паўнамоцтвы
можа даць толькі закон. А ні
Канстытуцыя (няхай сабе і
аўтарска-прэзідэнцкая), ні за-
канадаўчы орган краіны не
даюць такога права прэзідэнту
асобіста выконваць функцыі
казначэй. Нават у прэзідэнцкім
фондзе — другім бюджэ-
це краіны — таксама нашы
грошы. Есць Савет Міністраў,
міністэрствы і ведамствы, у
якіх ёсць адпаведныя і ўзго-
няныя праграмы і законыныя
паўнамоцтвы вырашаць: даць

ці не даць. Калі гэта чужыя
для прэзідэнта грошы, то гэта
яшчэ не азначае, што іх можна
туды-сюды, як уздумасца.
Вядома ж, воўк — не пастух, а
казёл — не агароднік...
Але ж народ маўчыць.
Маўчыць таму, што так было
заўсёды. Так нас прычучылі.
Толькі лічыцца, што стары-
ня каліса падпарадкаваецца
праўленню, старыня сельса-
вета — дэпутатам, сакратар
райкама — бюро, міністры —
калегіі, суд — закону, расійныя
і абласныя "губернатары" —
прадстаўнічым органам. У
апошні час выканаўчая ўлада
падпарадкавала наогул за-
канадаўчую і судовую ўладу. А
усё гэта разам належаць адна-
му чалавеку — прэзідэнту.
Усе, акрамя прэзідэнта, —
іншыя. Гэта і вызначае для
верхаводы паняцце "чэрнь" (у
лепшым выпадку — "электа-
рат"). І на думку некаторых
патрыятыў — выхадцаў з
чэрні, гэтыя іншыя павінны
быць задаволены тым, што
маюць. Акрамя таго, яны
павінны ўкараніцца ў сваім
асяроддзі веру ў прэзідэнта і
агонія штодзённых абшчаны
падпісчыц іхняе жыццё.

Чамусьці часцей і часцей
падкрэсліваецца, што менаві-
та прэзідэнт павінен нам па-
дпісчыц жыццё, а не мы самі.
І праўда, хто бабе не ўнуць?
Паўне, думаючы наогул, што
калі даць магчымасць чэрні
(электарату) палітычныя са-
мыя жыццё, то яны могуць
калі разбірацца што тут да
чаго, замахнуцца і на жыццё
тых, хто так зазэсцывае над
беднымі людзьмі. Страх адоль-
вае і выхадцаў з чэрні, якіх вы-
падкам вынес на самы верх.
Таму яны і ўбываюць у галовы
чэрні, што менавіта прэзідэнт
павінен паклапаціцца пра
ўзровень жыцця сваіх пад-
даных, а не нейкіх там прафсаю-
заў, грамадскіх арганізацый і
партыі, што баламуціць чэрню
на мітынгі і дэманстрацыях.
Падкрэсліваючы між іншым:
хоць ці не хочаш, а нявестка
усё роўна свакрухай стане. І
выхадцаў, што няма сёння
ніякай іншай сілы, акрамя
апазіцыі, якая б супрацьстаяла
гэтай галіўкай у швейцар-
скім банку і разумею і з'ява. Праўда,
сярод электарату ў апошні час
з'явілася шмат незадаволеных,

нават сярод тых, хто некалі
гарой стаяў за прэзідэнта і
абедзьявома рукамі галасаваў
за прэзідэнцкія ідэі на рэфэ-
рэндумах. Але, на жаль, гэтыя
сілы пакуль што разрозненыя,
стыхійныя, не згуртаваныя ў
адну сілу незадавальнення
палітыкай прэзідэнта і ўрада.
Яны яшчэ не маюць аб'ек-
тыўнай інфармацыі пра дзе-
янні ўрада і самота прэзідэнта,
а таму і не ўдасца пакуль што
сабраць гэтыя галасы ў адзіны
магутны голас большасці на-
рода і шцвёрда сказаць такой
авантурнай і базграмацнай
палітыцы прэзідэнта і ягонага
атачэння сваё рашучае "не".
Паўне, той-сёй сярод на-
бліжанаў да прэзідэнта чэрні
цешыцца тым, што быццам бы
лысы галава не сівее. Але, як
некалі любіў таварыш вядомы
расійскі "перабудовішчык",
"прайце пайшоў". Бурбалкі на
эканамічнай вадзе і мыльняны
тухляк у прэзідэнцкіх ад-
звістах прамовах лапоўна
на нашых вачах. Усе, хто
паспеў працёрці вочы, зразу-
мелі: куры да індэўкоў не на-
лежаш, а авантурная палітыка
прэзідэнта, хоць новай і на-
зваецца, але ўсё ж алявова па
сваім змесце. Адным словам,
пачварныя, старыя формы
нашай эканомікі не змогуць
упрыгожыць ніякай шыкоўнай
пенсіяры і нават парфума
лепшых паражскіх фірмаў! Як
ні круці, а пад крывымі нагамі
заўсёды абшчаш крывяшча.

Ці не надакучыла нам усё гэта?

Каго ж мы абіралі, кама да-
верылі краіну, наш лёс? Што
ж сталася з уладай, якая, бы-
ццам заяў у шчыры, стаіць, як
загінаваная, на задніх лап-
ках перад прэзідэнтам,
глядзіць яму ў рот і паўтарае,
які маліць, укараняе ў жыццё
усё, што прыдзе ў галаву
кіраўніку дзяржавы? А так
званы парламент? Такое адна-
душна можа быць толькі ў
муштраваных ротах ара-
чэўскага палка.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

"Падыйце, Хрыстам богам малім..." Што можа быць страшэй — бачыць безнадзейнасць у вачах беспры-
тульнікаў дзяржавы, дзе мільёны людзей пабудаваны "канстытуцыйныя права на ча-
лавечнае жыццё, сацыяльную падтрымку, бясплатнае адукацыю? І чаго варта прасіць з гэтых трыбуў і
прэзідэнцкіх рупор? аб тым, што "немае", "прадстаўніцтва" і "дабрабыту" народа Беларусі загіражае ў Расіі
і іншых краінах СМД?

Варта толькі пазнацца на гэты здымак, зроблены ў лістападзе 1998 года (а такіх здымак, на жаль, у
адзін дзень можна зрабіць сотні), каб зразумець усяму хрысціянству афіцыйнай прапаганды і сапраўдную антына-
родную сутнасць палітыкі сённяшняга ўлад нашай краіны.

УКАЗ
Президента
Республики Беларусь
№550О награждении
Л.К.Шабловской
медалью Франциска
Скоррины

За многолетний плодотвор-
ный труд по распространению
изданий периодической печати
наградить директора Минского
городского оптово-розничного
предприятия "Белосолнечка"
Шабловскую Ларису Кузьминич-
ну медалью Франциска Скори-
ны.

Президент Республики Бела-
рус
16 ноября 1998 г.
г.Минск.

Асамблея дэмакратычных наўрадавых арганізацый прыняла заяву з заклікам адстаяць незалежнасць Беларусі

Заява пад лозунгам "Алтайм
незалежнасць Беларусі!" прынята
на 2-й Нацыянальнай асамблеі
наўрадавых арганізацый Бела-
русі, якая прайшла ў Мінску 14
лістапада.

Мы, паўнамоцныя прад-
стаўнікі грамадскіх ініцыятыў
краіны, — гаворыцца ў заяве, —
лічым незалежнасць Беларусі
абсалютна перадавым і гаран-
тыям захавання грамадзянскай
супольнасці і адраджэння дэма-
кратыі на нашай зямлі". На
думку ўдзельнікаў асамблеі, ця-
перашняя ўлада краіны вырасла
з "уважанняў і павагі да ідэ-
яў і прынцыпаў дэмакратыі".

"У пачатку лістапада гэтыя
года кіраўнікі камісіі па міжна-
родных справах нелегітымнага
парламента імперыяльнай Бела-
русі генерал Чаргінца выступіў з
чарговым спробай дыфамачы ў
мой адрас, заявіўшы аб тым, што
ўлады Лукашэвіч "прадстаўлі-
лі намесніку старшыні Парламен-
тай Асамблеі Радзі Еўропы сла-
вадзкую фронтну, які паставіў
шматлікіх выступав у Пазыняк",
дзе, на іх думку, "выступаў і
тэрытарыяльны прэтэнзія да су-
межных дзяржаў і сённяшняе між-
нацыянальная рознь". ("Белору-
ская газета").

Ужо дзесяць гадоў, пачынаю-
чы ад адрасу Куратаў у 1998
году (месяц камуністычных рас-
страўліванняў людзей) і ад па-
чэтку стварэння Беларускага на-
цыянальнага фронту, які паставіў
крыж на камунізме ў Беларусі, у
падваржэнне шалёным напалкам
з боку тагачаснай і імперыяльнай
наменклатуры. "Міжнацыяналь-
ная рознь" і "тэрытарыяльная

Иномарка столкнулась с автобусом

Как уже сообщало Белорус-
ское телеграфное агентство, на
автомагистрали Гродно —
Минск вблизи деревни Крупили
Ильевского района произошла
автомобильная катастрофа, ко-
торая повлекла человеческие
жертвы. Корреспондент БелТА
по Гродненской области Кон-
стантин Болотевич сообщает
подробности этой жуткой тра-
гедии.

В результате столкновения
автомобиля "Фольксваген" и
автобуса "Неоплан" на месте
происшествия погибли три че-
ловека и двое получили трав-
мы. Смерть наступила ехавших в
иномарке близких родственни-
ков. По данным Гродненской

Взгляд

Михаил ПОДОЛЯК

Затянуть пояса! Из строя не выходить! Лишнего не болтать...

Наконец-то Лукашенко
самолетно признал наличие в
стране жесточайшего социально-
экономического кризиса. По его
мнению, даже несмотря на жест-
кие административные меры, то-
вары исчезают, деньги обесцени-
ваются, жизненный уровень стре-
мительно падает. По сути, ны-
нешнее состояние белорусской
экономки — это самый объек-
тивный критерий "успешной"
работы президента.

Да, он справился с внутрен-
ней оппозицией. Он сумел выжить
миру агрессивную идею славян-
ского межгосударственного един-
ства. Он даже убедил "Газпром"
не замораживать наш газ зимой.
Но оказалось, что настоя-
щее откровение ждёт его в своей
собственной стране — сумеет ли
"отец республики" Александр
Григорьевич уберечь свое "дети"
от голода и поголовной нищеты.
Не это ли плата за его навязанное
желание вернуть нас в социа-
лизм?

Впрочем, действительно
глубоко не признавать очевидное.
В стране свирепствует кризис
управления и кризис потребления.
Известное перефразированное
высказывание "верни не хотят
управлять по-новому, а низы не
могут больше потреблять по стар-
ым картонным нормам" находит
все больше подтверждений в
нашей жизни. Правда, кое-кто
считает белорусский кризис свое-
образным отголоском общемиро-
вого системного кризиса. Увы,
это далеко не так. Причиной
нашей катастрофы являются не
финансовые спекуляции, инве-
стиционный "перестрой" эконо-
мики или спекулятивные атаки
крупных биржевых игроков на
национальные валюты. Природа
белорусского падения совершенно
иная, и лежит она, скорее, в
области политики и психологии
высшего руководства...

Столь масштабный социаль-
но-экономический кризис во
многих странах неминуемо при-
водит к несамодостаточной и по-
зорной отставке всего правитель-
ственного кабинета. Мне кажется,
разумно было ожидать такого
шага от премьер-министра Сер-
гея Линта. В таком случае вину за
провал нынешней экономической
политики понес бы только
Кабинет Министров. Ну, может
быть, еще глава Национального
банка Петр Прокопович. Прези-
дент же получил бы очередной
шанс задействовать несколько
новую команду и политику в со-
циально-экономической сфере.

Скажем, откажется от социаль-
но-экономической политики
экономкой в пользу более ли-
беральной и монетарной. Конечно,
подобное экспериментирование
не принесло бы мгновенных
положительных результатов. Но,
по крайней мере, Лукашенко оп-
робовал бы несколько вариантов
управления экономикой. Впро-
чем, о чем это? Александр Гри-
горьевич, судя по всему, не знает
большинства никаких методов, кроме
прямого приказа и государствен-
ного диктата, а Линт, Прокопо-
вич и все с ними просто слишком
плохие советчики. Да только за-
менить их можно разве что та-
кими же горе-экономистами.

Понятно, что с момента нача-
ла кризиса (впрочем, сегодня мы
наблюдаем уже не начало, а куль-
минацию управленческих про-
счетов нынешней президентской
команды) все шаги, которые
предпринимал А.Г. так или
иначе относятся к разряду дирек-
тивных. Именно исходя из по-
добной целесообразности был
создан республиканский штаб во
главе с верноподданым любых
режимов Михаилом Мясникова-
чем, который должен ответить на
два важнейших вопроса: почему
из магазинов стремительно исче-
зают продукты и что происходит с
национальной валютой Беларуси.
Премьер, управделами, ряд вице-
премьеров и один приближенный
тут же оказались прикреплёны-
ми к регионам с намерением
контролировать и протектиро-
вать любые торгово-финансовые
нарушения. Замечу, что настоя-
щий рынок сам реально опреде-
ляет, сколько чего надо произво-
дить, чтобы полностью обеспе-
чить потребительский спрос. При
административно-командном

методе управления ассорти-
мент и количество продукции
зависит от прихоти конкретно-
го чиновника, недостатка ин-
формации и размера государст-
венных дотаций. Интересы по-
требителя отодвигаются на вто-
рой план. Очевидно, что высо-
коквалифицированные чиновники,
закрепленные за регионами,
являлись бы истинными
причиной продовольственных
дефицитов, зато они могут на-
писать неплохой отчет.

Второе, что сделал Лукаше-
но, поучивая угрозу голодных
бунтов и рост протестных настро-
ений, это в спешном порядке
принял решение укрепить во вла-
сти присутствие своего родного мо-
гильника клана. Так, одним из
высших премьеров был назначен 50-
летний Александр Попков, быв-
ший председатель Шкловского
райисполкома, бывший первый
секретарь горкома КПБ, бывший
гендиректор торгового предпри-
ятия "Шкловохлеб". Подобное
кадровое усиление происходит
всегда накануне серьезных потря-
сений. Думается, президент обра-
зует своеобразную крупную обо-
рону — он вынужден убирать из
высших звеньев сомнительных и
подозрительных в пользу стар-
ой гвардии.

Что ж, Александр Григорье-
вич и его пасте остался, на мой
взгляд, один путь, и пройти его он
и мы должны сполна. Пусть этот
сопран с унижением и обни-
щением собственного народа.
Путь повторного банкротства со-
циалистической идеи в русском
(белорусском) исполнении. А
чтобы страдания были настоящи-
ми, президенту надо предпринять
еще ряд директивных шагов. Во-
первых, законодательно ввести
строгие нормы продовольствен-
ного потребления. Это позволит
избежать информационной и про-
пагандистской истерии, обеспе-
чить все взросло население
республики одинаковым мини-
мальным прожиточным тайком,
пресечь любые спекуляции. Во-
вторых, категорически запретить
частный и акционерный бизнес,
в том числе запретить государст-
венным предприятиям напрямую
торговать собственными товарами.
В таком случае постепенно
увадятся унифицировать уровень
жизни подавляющего большин-
ства населения, а резкое имуще-
ственное расслоение канет в Лету.

В-третьих, не исключено введе-
ние прямого президентского
правления (понятно, что через
институт специальных уполномо-
ченных лиц) на всех крупных
предприятиях. Особенно в экс-
портных отраслях. Кое-кто ду-
мает, что такой шаг позволит
избежать финансовых хищений и раз-
базаривания народных денег. В-
четвертых, а не приносящий ли
на неопределенное время дей-
ствительность всех профсоюзных
организаций, в том числе и офици-
альных? Чтобы не волновать по-
пытки рабочих лезть в пятый,
распределить население респуб-
лической по так называемым "потре-
бительским категориям" в целях
оптимального обеспечения про-
дуктами первой необходимости.
В-шестых, седьмых и т.д. Список
можно продолжать до бесконеч-
ности. Важно уяснить наконец,
готов ли сам Лукашенко возста-
вить справедливость, а страну пре-
вратить, скажем, в абсолютно
закмунутой и нищоты из-
ключительно на самообеспе-
чении трудовой работы. Ведь пока
у власти Лукашенко, республика
мне кажется, не вправе надеяться
на рост торговых товарооборотов
с зарубежными партнерами, рас-
ширение притока иностранных
инвестиций, оживление произ-
водства, реструктуризацию и те-
хнологическое переоснащение
промышленности.

Ну а если все эти меры дей-
ствительно принесут пользу? Тогда,
быть может, мы станем лезть
А.Г. так же, как лезет своего Фи-
для этого от нас требуется сущий
пустяк — забить о цивилизации и
вернуться к пустым прилавкам,
серым рабам и пожизненному
бездомию. Готовы ли мы к
этому?

Надвор'е

18 і 19 лістапада на тэрыторыі рэспублікі захавалася воблачнае, з
праясненнямі надвор'е, у паўднёвай і паўднёва-заходняй частках раёнах
снег, слабавышчы. Вечер паўночна-ўсход, 8-11 м/с. Тэмперату-
ра паветра ўначы -11...-16, пры праясненнях да -21; удзень — -5...-10.

"Народную волю" можно выписать дома, лежа на диване

Действительно, уважаемые друзья, Вы можете подписаться на "Народную волю", лежа на диване, а также на работе, в дороге — где Вам угодно. Именно для этого мы и печатаем сегодня абоне-
ментную карточку. После заполнения вырежете и в любое удобное для Вас время забросьте в бли-
жайшее почтовое отделение или в почтовый пункт "Белсоюзпечати".

Напоминаем: индекс "Народной воли" — 63222. Стоимость подписки: на месяц — 100 тыс. руб-
лей, на квартал — 300, на полугодие — 600 тыс. рублей. В связи с чем выросла цена — объяснять,
думаем, не стоит. Государство независимой газете дотаций не выделяет, затраты растут с каждым
днем.

И все же надеемся, что дружба наша не прервется.

Вы — с "Народной волей", "Народная воля" — с Вами!

Министерство связи и информатики Республики Беларусь	
Ф. РД-1	АБОНЕМЕНТ на газету 6 3 2 2 2
на 1999 год по месяцам	
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12	(индекс выданы)
Куды	Колькоць комплектаў
(паштовы індэкс) (адрас)	
Кому	(прозвішча, ініцыялы)
ДАСТАВАЧНАЯ КАРТКА	
на газету 6 3 2 2 2	
(индекс выданы)	
ПВ	месца лі- тор
на 1999 год по месяцам	
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12	Колькоць комплектаў
Куды	Колькоць комплектаў
(паштовы індэкс) (адрас)	
Кому	(прозвішча, ініцыялы)

Страх і дыктатура чэрні

Ці будучы калі-небудзь беларусы людзьмі звацца?

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Вось ты губішся ў лагачка, а хто можа наладзіць наша жыццё, акрамя Лукашэнкі? Скажу табе права — можа спаткаць не паважана, успрымаць неадверлага. А таму я табе, браток, параю шчыра адно: калі яшчэ не развучыўся, болей старацца чытаць і слухаць. І не толькі беларускіх дзяржаўных газет, радыё, тэлебачання. Есць жа газеты, што пішуць праўду, не бойся іх вылісваць. Калі-ніколі перакладчыся і на расійскія тэлеканалы. Там, бывае, прасоюцца тое-сёе праўдзёнае пра нашу Беларусь. Праўда, апошнім часам нават НТБ прыкрасівае інфармацыю з нашых краёў. Пэўна, ёсць надзея, што вырвуцца асінае пязало... Папушка алкавы на свае пытанні і ў татках з талюквы і адукаваным людзям. Не спадзявайся на тое, што сам усе ведаеш. Сам жа забавуўся, што цяпер з кім ні загавары, нават з дзедамі, які некалі скончылі толькі два класы царкоўна-прыходскай школы, то ён, акрамя, ведае больш за палітолага, палітыка, эканаміста. Праўда, гэта ідзе не ад ведаў, адукаванасці, а ад пацукі тавару прыналежнасці да класа гегемонаў. У генах, пэўна, у нас існуе нейкая варожасць і недаверлівасць да адукаваных інтэлігентных людзей. А ты не забуй, пагавары з разумнымі людзьмі, не старайся успрымаць іх як ворагаў народа. Ты пастарайся паглядзець, як той казю, у корані. І гадзі з цягам часу перабудуй асцярожна існае, раскідваючы воны, станеш ты больш удумлівым і ўжо не стане да цябе гэтак прыліпаць хісліна, розныя дзяржаўныя казкі пра нашу сацыялістычнае шчасце, пра алазіцкую сілу, якая толькі і думае, як цябе найбольш выгада працаша Захад...

Я здагадваюся, што цябе не, ды і свідур думка: а што ты можаеш зрабіць, бо ты — мелкая сошка, ты — адзін, як палец. А ці адзін ты такі, хто хоча дапамагчы сам сабе, і свайму краю, каб вырвацца з прорыва такога апастылага жыцця? Не, ты не адзін. Нас імяці! Твой голас, ніхай сабе і ў кабінце для тайнага гаварання, ой як многа значыць! У час выбараў, павер мне на слова, кожны голас — на вагу золата! Заўваж: мусіць, не проста так палітыкі падчас выбараў лагачы нашых абшчыннікаў, перапрацоўшчы ў гэтых авечых скурцы, такія ўсе ласкавыя і уважлівыя, такія даступныя і сваякія, што хоць да рамы іх прыкладвай.

Вось ты маркучы, што раней жылося лепш, і зарплата капала, і пенсія можна было пражыць, і парадку было больш, і можна было паехаць да сваякоў хоць на Далёкі Усход; летам, хоць і дзікуном, але можна было паляжыць і паграцца на беразе Чорнага мора. Згодны з табым. Мне таксама пра гэты нярыдак думаеш. Але ж, як бы мы ўсе не гарачыліся, як бы не падбурвалі ўсіх нас гэты "інтэграцыя" і розныя "патрыяты", каб вярнуць мінулае, павер мне, што мы ніколі не вернемся туды, як і не вернемся ў сваю малалосць. А нахонт у аднаўлення і вяртання назад, на волю думку, тут трэба задумацца нас над чым: а калі і для чаго гэта трэба? Думаеш, гэтыя занадта "капаціліся" людзі дамоў пра нас з табым? Ты ж паглядзі на тых, хто сёння пры ўладзе. Што, яны перш-наперш пра нас губуюць? Праўда, упершыню чару — пра сябе. У іх, браток, адно вока таўча, другое меле. Калі, хрыі Божа, гэтыя палітычныя гульня ўладца, то ты нават не можаш сабе ўявіць, колькі мы згубім часу на тое аднаўлення старога, па якім так часам сумуем, і ў рэшце-рэш так адстаем ад перадавога свету, што ні нашы дзеці, ні нашы ўнукі і нават праўнукі не дагоняць таго, што мы сёння сваёй упертасцю і неадвадчасцю здолелі згубіць. Так што, браток, не палай так — каленкі пабош.

Варта, думаю, ішці наперад і нам, і асабліва нашым дзедам. Можна, нам ужо і пазнавата перавучацца, а вось малым дзедам вучыцца жыць і ладаваць сваю жытку па-новаму. А вунушкі есць у каго. Глянь, які жыццёвы людзі на свеце. Не корпаюцца так, як мы, прашалючы над кожным, у сметніках, не дрыжыць над кожным кавалкам хлеба, над кожным капечынай, а вуюць у расійскай галоў, есцям у цёплых месцах паграць стрыя косці. І не буржуізм нейкі, а такія, як мы з табым. Проста там раней за нас зразумелі, што дзяржава павінна існаваць для людзей, а не наадварот. Сакрэт, я табе скажу, проста. Трэба, каб улада стварыла неабходныя ўмовы не для сябе, як зараз, а для таго, каб чалавек мог свабодна працаваць на сама-та сябе, а за гэтую ласку паліш дзяржаве пацешы. Нормальныя ўмовы, а не табыя бешчкі, як у нас. У нас замест гэтых алты лозунгі, адны абяцанні, і за-думайся яшчэ вош над чым: а чаму дзяржава, улада, прэзідэнт не хочучь даць нам з табым, нашым дзедам такую магчы-масці? Пэўна, я так думаю, уладзе гэта нявыгодна. А яно ж забавіць быўе так, ці прыкмець, калі дзяржаве не выгада, то чалавеку — да добра. Яно, браток, так забавіць у нас быўе. Што ні кажу: сава спіць, а курэй бешчкі, і ты, пэўна, бешчкі тым палі-тыкам, якія існуюць на па-радыні і абяцаннях з Расіяй. Можна, пры гэтым і сэрца памачи-шо аб былым запічымся, і скупая сляза на твар спаўзе. Гэта — на-сталыя. Яна, асабліва ў сталыя гады, нярыдак збывае нас з панта-лыку. Ну, падумай, што абду-зецца, калі аб'ядноўшца адны беднякі ў кучу. Некалі ж такое было, памятайце? Камунай называ-лася. Хоть яна і лідэрская тая ідэя была, але, паглядзі, на пра-

выбятый наперад башкі. Не спашыўся дагладзіць начальства. Ты перш-наперш і для нас пачаўшае бавіцца гаварася, а для сябе і сваіх бізніс. Ты, я так думаю, пасля доўгіх роздумуў прыйдзеш да думкі, што сваім толам моцшэй дарогу дзецім і ўнукам у іх будучае жыццё. Не думаю, што табе хочацца выбраць ім той шлях, які прывёў цябе да такога жабрацкага жыцця. А не так, як некалі выбраў прэзідэнта. У па-чатку артыкула я, праўда, памылкова агаваўся, быўшым бы прэзідэнта абрада амыць 82 пра-центы насельніцтва. Уладка-ліся: гаварася толькі 70 пра-центаў выбаршчыкаў, а за прэзідэнта — толькі 57 працентаў з ліку тых, хто меў права галаса-ваць. 82 праценты — гэта ліба а той колькасці насельніцтва, якое прыйшло на выбарчыя ўчасткі. Так што варта перад гаваран-нем моцна паламаць галаву. Я сам ужо перакануўся: някая на гэты раз яны ідуць не сваёй сіскай, а тым башаком, дзе даўным-даўно людзі хоцалі. А ты як думаеш?

А таму, як мы зараз жывём, ніхто з разумных людзей ніколі зайзросціць не стане. Толькі спечываць будучы. Чаму тут зай-зросціш? Таму, што ўсе жывуць у статку правалі, што толькі і слу-калі палказі, як нам жыць, з кім сябраваць, што трэба мець, а што не? Гэта ж тое самае, што крок налева — крок направа... І дума-юць пра нас у свеце, што мы або дурныя, або зусім лянныя, або занадта ўжо талерантныя. А можа, і задагавароцца пра самае галоўнае: мы такім чынам пера-тварыліся ў чэрня, набылі ўсе яе ўласцівасці. Вось да чаго мы, браток, дакалі. Бузем і надалей воем гэтак маўкліва наізіраць, як нашы кіраўнікі марнуць нашу Айчыну, буюць нашы грошкія куды левая нага захоча, маўчаць і шхенька зліваюцца, што вярну-ка круціш "яшквы самаркуткі", ціснуцца ў статку і адно аднаму наступаш на пяті ў гэтым гурце, і можа здарыцца з намі вельмі страшная біда: алернуцца ад нас і Бог, і людзі. Бог, пэўна, і так ужо каре нас за тое, што мы ляннемся думаць сваёй галавой, на саміх сабе спадзяемся. Усё ці на прэзідэнта спадзяемся, ці на началь-ства, ці на выпадак або нашта-не-ся на чужое, каб алабраць і па-зліш...

Мы з табым, браток, колькі памятаем сябе, усе выступалі ў ролі дыктатуры пралетарыяту. Выходзіць, што мы і самі дыкта-раў? Заўваж: не тыя, хто палбух-тураў нас на гэты, а мы! Дыкта-рамі былі і ў рэбачым асяродкі, і на сяднянскіх падворках, і інтэ-лігентшам асяродкі праз сваіх людзей дыктавалі, што нам трэба і што мы хочам. Шэ агуль-на, ці на выпадак або нашта-не-ся на чужое, каб алабраць і па-зліш...

А на самай справе дыкта-рамі былі тыя, хто нас палбух-тураў. Намі толькі прыкрываліся. Мы былі тымі сляпымі выка-наўшамі, на каго можна было спасці ўсе жахі дыктатуры: маўляў, так хацеў народ, г.зн. чэрня. Заўваж: і сёння ў шпаркай хада гэтыя звычкі нашых па-дыроў.

Ты не крыдуй, што я часам і цябе, а занадта і сябе называю чэрня. Народ — гэта калі гучыць гора. А ці мавя мы праца пава-раць, што самі кіраўнікі, асабліва пасля таго, што з намі натварылі па нашай маўклівай згоде, называ-ць сябе такім высокім імем, і мы павінны яшчэ аднавіць у саміх сабе гэтыя поважанае ва ўсім свеце паняцце. І я маркую: хоць гэты і сумна, і балюча, і нават аб-разліва гучыць, а што зробіш? З гэтымі, каб жаць, слова не вы-кінеш. Праўда ніколі сапалкай не была...

А ўлада — гэта тыя, хто на-версе, што едзе на нас ды яшчэ і пагане. А каб у нас была былі сацыялізм, то на нас ды яшчэ паганя-лі б баячыся, што можам часам і вельмі адукаваныя лянныя, трэба, каб мы баяліся. Можна, скажаш, што ты не баяшся? Баішся... А твёе бізніс, саслужыць, знаёмых? Таксама баішся. І мае — не лепшыя. А ці чуў ты, каб людзей, якія баяліся, народам вельмілі? Не. Язык не павароча-еся...

Яшчэ я табе скажу так. Праўда, гэта не дада якое палы-чэнне, але ўлада башка і нас. Не вырвуць, і ў нас усе жывуць у нас, ордаў КДБ, унутраных войскаў, начальства розных — пражываюць раманы, лічы, на кожнага — па адным. Гэта для таго, каб ты і адукаваў сябе свабодна? Ого, чого захаче! Гэта для таго, каб ты алуваў, што кожную хвіліну за табым сочаць, цікуюць. Каб, які і раней, не зрабіў тое, што ўлада нявыгодна. І не тое, што ў табе бавіць які-не-будзь крывяніны элемент. Не, крывяніны, карупцыянеры, розныя іншыя злычмы, мафія ўсёкай, — яны не так небеспеч-ныя для ўлады, як мы з табым. Мы можам у адпаведных умовах аказваць больш небеспечным для вярхоў, чым тыя ж мафія. Мы можам аказваць палітычнымі праціўнікамі існуючага рэжыму. Талы можа захістацца трон, у цёплых месцах згудуюць скра-знякі. Такія, як мы, могуць рас-крыць сапраўдны твар улады і яе прыслушніку... Стане няўгудна, дрыжыць прабыраў тых, хто дураў нас усе гэты час, і тых, хто папалаў у дурыш, хто пусціў нас з горбай па свеце, а самі, як кажуць, па свеце пацэ-кавалі пшат банкіўскіх раху-каў і набувалі не куратнікаў за Лагойскам і ў Пухавіч, а ката-жаў на ўскрайку Мінскага мора і ў палымых гях у цёплым далёкім замежжы.

Баяцца яны нашых мітынгаў, дэманстрацый і забастовак, бо сваімі патрабаваннямі мы прыму-шам іх прывесці як след да апаубацы, а не парываць-рэспі-ца ў самах да самага рання. На-рэшце, прымушам іх працаваць

галавой, а не языком.

Баяцца яны і нашай свабоды, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як ты, браток, мой, дыкта-раў, калі пачаўшае бавіцца гаварася, бо свабодны чалавек — не раб і на ім не пакітацца. Баяцца свабод-най прэсы, баяцца дапусціць да тэле- і радыёстудый сваё апанен-таў, баяцца канкурэнцыі з разу-нымі і талковымі людзьмі. Баяцца, нарэшце, згубіць свае цёплыя і населеныя месцы ў мяккіх ску-раных крэслах. Баяцца так, як

